

Hur man sväljer ett papper.

När jag var liten svalde jag en krita. Jag hade hört att det skulle ge en sådan där pipig disney-helium-ballongröst. Men inget hände. Förutom att jag började hosta för att kritan var torr och smakade illa. Nu var jag arton. Detta smakade nästan lika hemskt. Jag hade inte behövt svälja det. Det var för dramatiskt. Så dramatiskt att det blev komiskt.

Det var Linn som började. Hennes ögon utstrålade den där enorma viljan efter att bli hörd på. Lyssnad. Att man skulle göra som hon sa. För hon var ju så smart. Med världens bästa råd. De andra tjejerna höll med henne.

”Men kom igen nu då, Saga! Det kommer att bli hur bra som helst! Han kommer att bli head over heels för dig.”

Jag hade börjat ångra mig. Jag borde ha hållit det för mig själv. Men jag ville också vara som alla andra tjejer. Hitta en söt pojke som man kunde vara hopplöst förälskad i. Och han var ju söt. Och han kysste mig på den där festen. Det var nog därför jag berättade det. Jag fick också den effekten jag ville ha. Linn och Jasmina och Sofies blickar vände sig mot mig och de ville höra mer. De ville veta vem det var. Så jag pekade ut honom. Där borta. Bredvid Tobias. Nä, inte Oliver, han bredvid. Med den blå uppknäppta ullrocken. Och halsduken nonchalant hängande över. Pekade jag. Lite sådär blygt. Tänk om de tyckte att han var ful.

”Om ni pussades så måste han ju ha tyckt att du var snygg. Prata nu med honom!” Logiskt. Alla höll med Linn.

”Jo men... hurdå? ska jag bara hoppa på honom och säga en nämen-tjena-snygging-står-du-här-och-smular-replik?”

”Det är faktiskt ’tjena kexet’” Rättade Sofia.

Egentligen var det rätt dumt. Skitdumt. Vem gör så? Men nu var jag bara tvungen att svälja. Han hade ju öppnat dörren. Och så hade jag stått där. Med det i min hand. Hans blick var retfull och han försökte ta det ifrån mig. I stunden verkade det vara den enda lösningen. En för dramatisk lösning. Så dramatiskt att det blev komiskt.

Ingenting hände. Jag vågade aldrig gå fram till honom. Ibland önskade jag att jag skulle träffa på honom någonstans. Vid en tidpunkt då jag kände mig cool. Cool och avslappnad. Jag skulle kunna sitta vid Ölcaféet med en cigg i handen. Jag skulle kunna bjuda honom på en öl. Falcon eller Mariestads? Vi skulle kanske börja prata. Hans blick skulle hela tiden vara fäst vid mig. Och jag skulle beundra hans Lunda-students-outfit. Mitt röda läppstift skulle passa bra till. Gud så fint vi skulle passa ihop. Men. Ingenting hände.

Tjejerna tröttnade och gick över till att snacka om sina pojkvänner. Om plugg och prov och julklappar och pengar och snön och Obama och nobelpristagarnas middag. Jag hade nästan gett upp. Men.

”Näää vad gulligt, jag dör!” Det var Jasmina som kom och viftade med en Söndag-tidning i luften. Snön yrde runt henne och det kom vit ånga efter varje ord. ”Läs den här historian, Saga, såhär måste du göra! Han kommer sååå bli din då.”

Alltså kan jag inte skylla det på Linn. Eftersom det var Jasminas idé. Vi samlades runt henne där utanför skolan. Vid

de frostiga cykelställena. En måndagsmorgon. Det var lite mysigt med alla stickade vantar och röda näsor. Adventsljustakar. Lukten av glögg. Eller nä. Vi var ju utomhus. Men nästan.

”Okej, jag vet att det är urtöntigt att jag läser Söndag men det här var faktiskt riktigt bra. Kolla här, det handlar om den här brevbäraren, kvinnlig, som blev förälskad i en kille en dag när hon skulle dela ut post. Det blev typ en... *connection mellan dem*. Så hon ritade ett litet hjärta på ett kuvert som hon skulle dela ut och sen lade hon det i hans brevlåda. Och nästa gång hon kom dit så hade han lagt en ros i brevlådan! Och så började hon skriva små meddelanden och en dag så bjöd han ut henne och nu är de gifta!” Jasmina såg ut som att det var hennes förtjänst att de hade blivit ihop.

”Jo men ja! Gör så.” Det var Linn, med auktoritär röst. Mig lyder man, sade den. ”Du vet väl vad han heter, alltså efternamn och allt?”

”Vi är vänner på Facebook?” Mitt tveksamma svar och jag. Linn hade fått det svar hon ville ha. Tjejerna log konspiratoriskt och fick mig att känna mig som en försökskanin i ett laboratorium. Fast.

Jag var inte ens full. Jag var spiknykter och min mobilskärm lyste fortfarande med Eniro-kartan på. Linns fel. Nu tittade han oroligt på mig. Som om jag höll på att kvävas. Ja, vänta lite, jag var nog nära att kvävas. Det. Gick. Verkligen. Inte. Att. Svälja. Så jag fick spotta ut det. Och det låg där i snön som en nykläckt fågelunge. Pappret. Och ritat med röd penna. Ett litet hjärta. Så pinsamt var det. Så pinsamt att det blev komiskt.

Novellyran   Matilde Villegas Bengtsson

2012

Av: Matilde Villegas Bengtsson

Klass: NA11D, S:t Petri

Datum: 10 december 2012